

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistallenne.

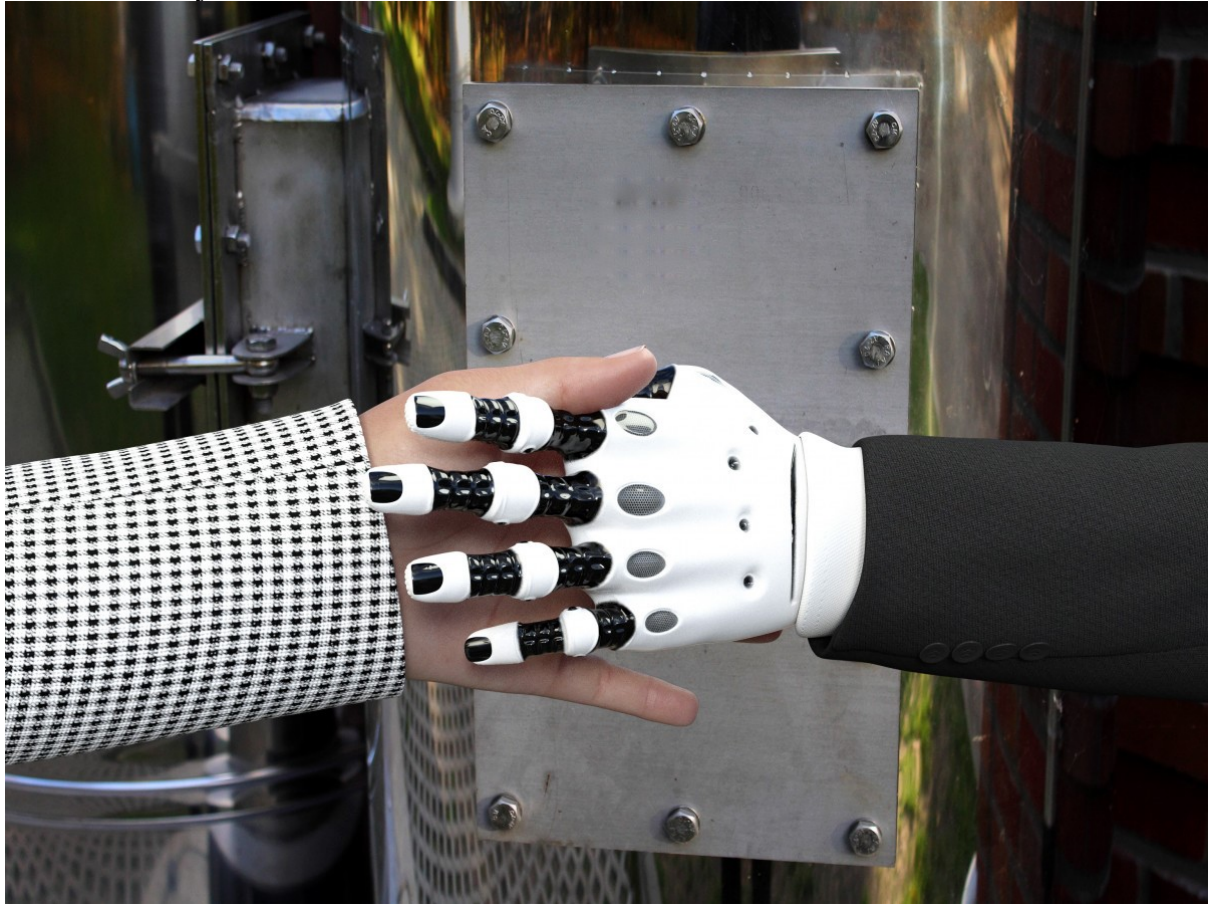
To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Saarinen, H. (2023) Digitalisaatiota opettamassa – ja oppimassa. TAMK-blogi, 9.5.2023.

URL: <https://blogs.tuni.fi/tamkblogi/opetus/digitalisaatiota-opettamassa-ja-oppimassa/>

Digitalisaatiota opettamassa – ja oppimassa

9.5.2023 — Arja Hautala

Digitalisaatiolla tarkoitetaan tietotekniikan ja erilaisten sähköisten sovellusten yleistymistä arkielämässä: niin työssä, opiskelussa, harrastuksissa kuin yksityiselämässä.

Digitalisaatiokehityksen katsotaan toden teolla alkaneen 1980-luvulla, kun tietokoneet ja moodeemit alkoivat tulla koteihin – joskin tietokone keksittiin jo toisessa maailmansodassa. Internetin ja tekoälyn esiasteet ilmaantuivat 1960-luvulla kylmän sodan ja avaruuskilvan tiimoilta.

Nykymuotoinen internet-selailu sai alkusysäyksensä 1990-luvun puolivälin edellä ensimmäisenä selaimena Netscape Navigator, jota seurasi Microsoft Internet Explorer. Tätä nykyä on helpompi luetella asioita, joissa tietotekniikka ja internet eivät olisi mitenkään mukana. Olemme tulleet selain- ja mobiilisovelluspohjaiseen online-itsepalveluyhteiskuntaan. Eikä siinä kaikki: VR, AR, XR sekä realistiset ja superrealistiset simulaatiot tämän reaalityodellisuuden oheen, ja vielä robotit ja dronet. Mitä vielä ehkä ihan pian näemme?

Mobiliteetti eli internet-palvelujen käyttö käyttäjän ollessa liikkeellä on todellisuutta, ja Internet of Things eli IoT, asioiden Internet, tulee parhaillaan arkeemme – nyt ei enää hiipien eikä edes kävellen, vaan jo hölkkävauhtia. Tekoäly on ChatGPT:n myötä iskenyt arkeemme ja tajuntaamme juuri tämän kevään aikana. Aivan vastikään tietoliikennetunneilla havahduin siihen, miten paljon yhteiskuntamme onkin muuttunut pelkästään 2010-luvulta eteenpäin,

puhumattakaan koko 2000-luvulla tapahtuneesta kehityksestä. Vauhti on ollut hengästyttävä, ja muutosvauhdin kiihtyminen tuntuu olevan totta juuri nyt em. asioiden ansiosta.

Opettajakin on aina melkoinen oppija – kuten tiedetään. Enpä ole niin varma, onko opettajan ammatissa koskaan leipääntymistä niin väitetyin suuressa määrin esiintynytkään, mutta nyt ei oikein mikään voisi tuntua ajatuksena sitä vieraammalta. Onhan se mielenkiintoista ja vireänä pitävää oppia uusia käsitteitä ja kuulla taas uusista innovaatioista ties kuinka monta kertaa yhdenkin kuukauden aikana – huomatakseen tämä ja tuo tieto on jo vanhentunutta ja korvautunut taas uudella. Siltä itsestäni nyt tuntuu, että suurin muutosvauhti on vielä näkemättä. Pysyvyyksiä ei kovin paljon ole – paitsi se muutos. Siihen sitä onkin jo niin tottunut, että pysyvyydeltä se kyllä tuntuu! Enää kysymys: pitääkö olla huolissaan?

Kirjoittaja: Harri Saarinen, lehtori, TAMK tietojenkäsittely

Kuva: PxHere